

UZASADNIENIE

Pozwem w elektronicznym postępowaniu upominawczym z dnia 17 lipca 2013 roku powód (...)S.A. z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie od Ż. S. nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym kwoty 1.647,05 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NPB od kwoty 1.235,10 zł od dnia 19 marca 2013 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powoda podniósł, iż pozwana nie wywiązała się ze zobowiązań przyjętych w umowie o przyznanie limitu w rachunku karty kredytowej nr (...) z dnia 10 września 2008 r.

W dniu 10 października 2013 roku Sąd Rejonowy w Lublinie, VI Wydział Cywilny w sprawie VI Nc-e 1910236/13 nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym, nakazał pozwanej Ż. S., aby w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu, zapłaciła powodowi (...)S.A. z siedzibą we W. kwotę 1.647,05 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NPB od kwoty 1.235,10 zł od dnia 19 marca 2013 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 30,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu albo w tym terminie wniosła sprzeciw do tutejszego Sądu (k.8).

W sprzeciwie od powyższego nakazu zapłaty pozwana Ż. S. wskazała, iż nie jest w stanie spłacić zobowiązania, z uwagi na trudną sytuację materialną w jakiej się znalazła. Pozwana deklarowała ponadto spłatę zobowiązania w ratach (k.12).

Postanowieniem z dnia 22 listopada 2013 roku Sąd Rejonowy w Lublinie VI Wydział Cywilny stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym w całości i przekazał, na podstawie art. 505³⁶ § 1 kpc sprawę do rozpoznania tut. Sądowi (k.21).

W piśmie z dnia 26 maja 2014 r. pełnomocnik powoda podtrzymał żądanie pozwu w całości. Pełnomocnik podniósł, że pozwana nie wywiązała się z obowiązku spłaty należności, w związku z tym po upływie terminu, do którego pozwana była zobowiązana całość zadłużenia stała się wymagalna. Przed skierowaniem sprawy na drogę sądową powód wezwał pozwaną do zapłaty wymagalnego zobowiązania, które to wezwanie pozwana pozostawiła bez odpowiedzi. Powód podniósł, iż dochodzi należności pozwem na podstawie wyciągu z dnia 18 marca 2013 r. (k.29 - 60).

Na rozprawie w dniu 20 stycznia 2015 roku pozwana podniosła, iż spłaciła zadłużenie łącznie w kwocie 930 zł, oraz podtrzymała chęć spłaty zadłużenia w systemie ratalnym w kwocie 300 złotych miesięcznie (k.71).

Pismem z dnia 5 lutego 2015 roku pełnomocnik powoda cofnął powództwo w części, wnosząc o zasądzenie od pozwanej kwoty 966,39 złotych wraz z odsetkami od kwoty 865,69 złotych od dnia 17 stycznia 2015 roku w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania sądowego w kwocie 76,52 złotych oraz umorzenie postępowania w pozostałym zakresie (k. 74).

Na rozprawie w dniu 23 kwietnia 2015 roku, poprzedzającej jej zamknięcie i wydanie orzeczenia w sprawie, zarówno pozwana, jak i pełnomocnik powoda, prawidłowo zawiadomieni o terminie nie stawili się (k. 79).

Sąd ustalił co następuje:

W dniu 10 września 2008 r. strony zawarły umowę o przyznanie limitu kredytowego nr (...) na czas oznaczony do dnia 10 września 2009 r. (dowód: umowa – k.38 -40, regulamin przyznawania i korzystania z limitu- k.41 - 45, regulamin wydawania i użytkowania karty kredytowej M. (...) - k.46 – 50, tabela opłat i prowizji dla karty kredytowej M. (...) - k.56 – 59, lista operacji k.51 – 53).

Od momentu zawarcia umowy do stycznia 2012 roku pozwana korzystała z dostępnego limitu kredytowego (lista operacji k. 51 – 53).

W dniu 17 stycznia 2013 r. powód wypowiedział pozwanej umowę o limit kredytowy, w związku z brakiem spłaty należności w terminie, z zachowaniem 30 -dniowego okresu wypowiedzenia, oraz z zaznaczeniem, iż z upływem okresu wypowiedzenia cała należność z tytułu udzielonego kredytu stanie się wymagalna (dowód: wypowiedzenie umowy o limit kredytowy i kartę k.55).

Korespondencja zawierająca pismo z dnia 17 stycznia 2013 roku, została pozwanej doręczona w dniu 28 stycznia 2013 roku (dowód: zwrotne potwierdzenie odbioru k. 60).

Pozwana już po wytoczeniu powództwa dokonała spłaty części wierzytelności, w dniu 17 grudnia 2014 roku uiszcza kwotę 630 złotych, w dniu 16 stycznia 2015 roku uiszcza wpłatę w wysokości 300 złotych (dowód: dowód wpłaty z dnia 17.12.2014 r.k.69, dowód wpłaty z dnia 16.01.2015 r. k. 68).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: przytoczonych wyżej dokumentów lub ich odpisów i kopii, które uznał za wiarygodne, nie znajdując podstaw do kwestionowania ich prawdziwości, biorąc pod uwagę fakt, że również strony niniejszego postępowania nie podważały ich wiarygodności.

Ponadto Sąd w zakresie okoliczności relewantnych dla wydania rozstrzygnięcia poczynił ustalenia na podstawie przyznanych albo niezaprzeczonych twierdzeń stron o okolicznościach faktycznych, korzystając z możliwości, jakie stwarza treść przepisów art. 229 k.p.c., art. 230 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie.

Kodeks cywilny stanowi ogólną zasadę, w myśl której ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne /art. 6 k.c./. Każdy fakt sporny powinien być udowodniony, jeżeli ma istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Zgodnie, zaś z dyspozycją art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą się skutki prawne.

Zdaniem Sądu, powód w sposób wystarczający udowodnił zasadność i wysokość dochodzonego roszczenia przedstawiając szereg dokumentów przemawiających za takim stwierdzeniem.

W rozpoznawanej sprawie powód domagał się zasądzenia od Ż. S.kwoty 1.647,05 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NPB od kwoty 1.235,10 zł od dnia 19 marca 2013 roku do dnia zapłaty, podnosząc, że pozwana nie wywiązywała się z warunków umowy zawartej między nią a powodem. Poza sporem pozostawał fakt zawarcia przez pozwaną umowy z(...)S.A. z siedzibą we W..

Na rozprawie w dniu 20 stycznia 2015 roku pozwana przyznała, iż posiada wobec powoda zadłużenie z tytułu umowy o przyznanie limitu w rachunku karty kredytowej nr (...) z dnia 10 września 2008 r., wynikające z nieuiszczenia na rzecz powoda całej wymagalnej kwoty, na którą opiewała umowa łącząca strony postępowania. Z uwagi na to, iż pozwana przyznała fakt nieuiszczania opłat, należy uznać, iż uznała powództwo co do zasady.

W niniejszym postępowaniu pozwana podniosła zarzut spełnienia świadczenia w części odpowiadającej kwocie 930 złotych. Na dowód spełnienia świadczenia pozwana przedłożyła dowody wpłat.

Z uwagi na podniesiony zarzut powód cofnął powództwo w części, wnosząc o zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz kwoty 966,39 złotych wraz z odsetkami od kwoty 865,69 złotych od dnia 17 stycznia 2015 roku w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania sądowego w kwocie 76,52 złotych oraz umorzenie postępowania w pozostałym zakresie.

W niniejszym postępowaniu powód cofnął ze skutkiem prawnym powództwo ponad kwotę 996,39 złotych, w związku z dokonanymi przez pozwaną wpłatami.

Zgodnie z art. 203 § 4 k.p.c. - Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa. Ograniczenie powództwa do kwoty 966,39 złotych, Sąd uznał za dopuszczalne, zgodne z prawem, nie zmierzające do obejścia prawa. W myśl art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego, aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia, aż do wydania wyroku. W niniejszym postępowaniu powód cofnął powództwo w części, ponad kwotę 996,39 złotych ze zrzeczeniem się roszczenia, zgoda pozwanej nie była zatem wymagana.

Mając na uwadze powyższą argumentację, Sąd na podstawie art. 335 § 1 k.p.c., na skutek cofnięcia powództwa w części, umorzył postępowanie ponad kwotę 966,39 złotych w pkt II sentencji wyroku.

Powód był uprawniony do żądania odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego zgodnie z przepisem art. 481 k.c., według którego, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.

Dlatego też, mając na uwadze powyższe, Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 996,39 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NPB od kwoty 865,69 zł od dnia 17 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98§1 i § 2 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia spraw. Ponieważ pozwana przegrała sprawę w całości, obowiązana jest zwrócić powodowi te koszty w takim samym stosunku /zasada odpowiedzialności za wynik procesu/. W niniejszej sprawie przegrany jest pozwana, albowiem zgodnie z przyjętym i utrwalonym w tym zakresie orzecznictwem Sądu Najwyższego, gdy spłata ciężącego na stronie zadłużenia dokonana zostaje, choćby w części, już po wniesieniu sprawy do Sądu, to pozwanego jako dającego wyłączne podstawy do skierowania sprawy na drogę sądową obciążają wszelkie koszty inicjujące postępowanie sądowe, a w tym koszty zastępstwa procesowego strony przeciwnej. Zwrot kosztów sądowych został zatem wyliczony w oparciu o kwoty, które należały się powodowi od wartości przedmiotu sporu określonej przez powoda w dniu wytoczenia powództwa.

Koszty poniesione przez stronę powodową, a podlegające zasądzeniu na jego rzecz od pozwanej - to opłata stała od pozwu w wysokości 30 złotych, opłata skarbową za pełnomocnictwo w kwocie 17 złotych, opłaty notarialne poniesione w celu poświadczenia za zgodność z oryginałem dokumentów, celem przeprowadzenia z nich dowodów, w wysokości 29,52 złotych.

Z tych wszystkich względów Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.